На горі сиджу й дивлюсь в думках, без сну,
Мов лелека з ожереду, в даль смутну.
Унизу потік кружляє без пуття,
Наче образ мого темного життя.

Як втомився я від скорботи і страждань,
Від постійних скарг на долю, від ридань!
Горе в мене рівне з обширом морським,
Радість в ньому острівцем лежить малим.

Виє вітер і в долині, й на горі.
Пізня осінь, темна осінь на порі.
О, який чудовий осені засів!
Я люблю вмирання луків і лісів.

Змовк давно вже лісового птаства свист,
На деревах, ледь бринить черлений лист,
Пада лист, останній лист, летить, як дим...
Як хотів би я упасти разом з ним!

Смерть... Вітри мій прах нужденний рознесуть.
Я хотів би диким древом в лісі буть,-
Так стояв би і шумів я безліч літ,
І не знав би, і не чув про лютий світ!

Я хотів би диким дубом в лісі буть,
Лісовим пожаром в хащах спалахнуть,
Цілий світ вогнем пойняти і спалить,-
Так мене терзав і рвав він кожну мить!